

มหิทธิชัย
ตอนที่ ๑๖
(สัมภาษณ์)

ผู้สื่อข่าวที่มีข่าวและน้ำมาก เป็นผู้มีศรัทธา
เป็นผู้มีจิตใจอ่อนโยน มีปกติเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้ถ้อยคำของผู้ขอ
ผู้ที่ตั้งอยู่ในธรรม ๔ อย่าง เชื่อว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในธรรม ไม่ต้อง
กลัวปรโลก

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ (สํานักการคํารเมือง)

๔๕๘

การที่จะไปสู่อายตณนิพพานได้ ใจตองสะอาดบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะที่คอยบงคับบัญชาให้เราเวียนวํายตาย เกิด โดยวิธีการทํາใจหยุดนึ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ใจจะหยุดนึ่งได้นั้น ตองอาศัยการปฏิบัติธรรมอยางสมํ่าเสมอ ทําอยางถูกวิธี ทําทุกๆ วัน เมื่อทําบ่อยๆ ใจจะคั่นเคยกับ ศูนย์กลางกาย และจะอยูที่ตรงนั้นตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะอยูใน อิริยาบถใด จะทําการกิจอันใดก็ตาม ใจจะไม่เคลื่อนออกจาก ศูนย์กลางกาย เมื่อเราทําได้อยางนี้ ร่างกายของเราจะเป็นฐาน รองรับความรู้ภายใน และกระแสแห่งความบริสุทธิ์ภายใน จะไหลผ่านใจเราตลอดเวลา ทําให้เราสมปรารถนาทุกอยาง

มีวาระพระบาลีใน ขุททกนิกาย ชาดกวํ

“ยลํ ลทุธาน ทุมเมโธ อนตถํ จรติ อตตโน

อตตโน จ ปเรตญจ หีสาย ปฏิปชฺชติ

ผู้ตอยปัญญา ได้ยศมาแล้ว มักประพฤติสิ่งที่ไม่เป็น ประโยชน์แกตนเอง มักปฏิบัติในทางที่จะเบียดเบียนตนและ ผู้อื่น”

ธรรมชาตีสอนให้เรารู้ว่า ผลกล้วยฆ่าต้นกล้วย คือ เมื่อ กล้วยออกลูกแล้ว มันจะค่อยๆ ตาย เจ้าของก็จะตัดทิ้ง ขุ่ยไผ่ ฆ่าต้นไผ่ เมื่อมีขุ่ยไผ่เกิดขึ้น ต้นไผ่จะค่อยๆ ตาย ดอกอ้อฆ่าไม้

มโหสถบัณฑิตตอนที่ ๑๖ (ลี้ภัยการเมือง)

๔๕๕

อ้อ ลากลักการะฆ่าคนโง่ ลากลักการะไม่เคยทำความปรารถนา
ของคนพาลให้เต็มอ้อมได้ มีน้อยก็อยากได้มาก มีมากก็อยากได้
มากยิ่งขึ้นๆ ขึ้นไป แม้มีทรัพย์สินเงินทองกองท่วมฟ้า แต่เมื่อใช้
ทรัพย์นั้นไม่เป็น ไม่ก่อประโยชน์ต่อโลก ก็จะทำให้เกิดโทษแทน

เหมือนดังเรื่องมโหสถบัณฑิต แม้รับราชการด้วยความ
เที่ยงธรรมตลอดมา ยังถูกกล่าวหาว่า ตั้งตนเป็นกบฏ ลักขโมย
ของมีค่าในราชสำนัก ซึ่งเกิดจากความโลภ ความอิจฉาริษยา
ของอาจารย์เสนกะ ซึ่งเป็นผู้ร่วมงานในราชสำนักนั่นเอง
เพราะข้อกล่าวหาอันฉกรรจ์ จึงทำให้มโหสถต้องลี้ภัยการเมือง

*เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อมโหสถเข้ารับราชการช่วยบริหารงาน
บ้านเมือง จนเจริญรุ่งเรือง มียศตำแหน่งใหญ่โตเป็นที่ยอมรับ
ของทุกคน เป็นที่รักของชาวเมือง ทำให้ชื่อเสียงเกียรติคุณ
ลากลักการะของเสนกะ และพรรคพวกทั้ง ๔ คน ต้องลดน้อย
ถอยลง เหมือนดวงอาทิตย์อุทัยฉายแสงในยามรุ่งอรุณ เป็น
เหตุให้ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายต้องอับแสง เสนกะจึง
เกิดความอิจฉาริษยาและหาทางที่จะกำจัดมโหสถบัณฑิต

วันหนึ่ง เสนกะได้แอบปรึกษาหารือกับปุ๊กกุสะ กามินทะ

มโหสถบัณฑิตตอนที่ ๑๖ (ลี้ภัยการเมือง)

๔๖๐

และเทวินทะ ว่าทำอย่างไรจึงจะกำจัดมโหสถได้ มิเช่นนั้นพวกตนก็จะเหมือนวัวแก่ที่ไม่มีค่าแก่การเทียมเกวียน เสนกะได้ออกอุบายด้วยการแอบไปลักขโมยพระจุฬามณีของพระราชินี ให้ท่านปุกกุสะไปขโมยสุวรรณมาลา กามินทะแอบเข้าไปขโมยผ้าคลุมเตียง ซึ่งเป็นผ้ากำพลเนื้อดี ส่วนเทวินทะไปขโมยฉลองพระบาททองคำ จากนั้นให้คนใช้หาทางเอาไปซุกไว้ที่บ้านของมโหสถ เมื่อปรึกษาหารือกันแล้ว ต่างก็ไปดำเนินการทันที

เมื่อเสนกะลักขโมยจุฬามณีมาได้เอาใส่ไว้ในหม้อเปรียง และสั่งนางทาสีให้นำหม้อเปรียงไปเร่ขายที่บ้านของมโหสถ นางอมราภรรยาของมโหสถสังเกตเห็นว่า นางทาสีคนนี้ปักใจเหลือเกินที่จะขายหม้อเปรียงให้กับคนที่บ้านของนาง เมื่อนางทาสีเพลอ นางจึงแอบล้วงมือเข้าไปในหม้อเปรียง ก็รู้ว่ามิพระจุฬามณีของพระราชินีอยู่ข้างใน นางเห็นผิดสังเกตจึงตัดสินใจรับซื้อไว้ พร้อมกับลงชื่อของผู้นำมาขาย และวันเดือนปีที่รับซื้อ

ฝ่ายปุกกุสะวางสุวรรณมาลาในผอบซึ่งบรรจุดอกมะลิ กามินทะวางผ้าคลุมเตียงในกระเช้าที่บรรจุผัก และเทวินทะสอดฉลองพระบาททองคำไว้ในฟอนข้าวเหนียว แล้วส่งไปขายที่บ้านของมโหสถ นางอมราซึ่งเป็นคนฉลาดเมื่อรับซื้อแล้วก็บอกมโหสถถึงเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น

ฝ่ายบัณฑิตทั้งสี่รีบเดินทางไปราชสำนักตั้งแต่เช้า และ

มโหสถบัณฑิตตอนที่ ๑๖ (ลี้ภัยการเมือง)

๔๖๑

กราบทูลว่า “วันนี้ เป็นวันอุดมมงคล พระองค์ควรจะประดับ
พระจุฬามณี พระเจ้าข้า” พระราชาสดับเช่นนั้น ก็ให้อำมาตย์
ไปนำพระจุฬามณีมาให้ เมื่อไม่เห็นก็แสวงกราบทูลว่า สงสัย
มโหสถซึ่งเป็นคนที่เข้าออกนอกในเป็นประจำ จะขโมยไปอย่าง
แน่นอน เมื่อทรงตรวจพระสุพรรณมาลา ผ้าคลุมเตียงหรือ
กระทั่งฉลองพระบาทของพระองค์ก็หายไปทั้งหมด จึงทรงกริ้ว
เป็นอย่างมากที่มีผู้บังอาจขโมยถึงในห้องบรรทม อีกทั้งได้
รับคำยุยงจากคนทั้งสี่ที่กล่าวหาว่า มโหสถว่า เป็นกบฏคิดชิงราช-
สมบัติ จึงขโมยสิ่งต่างๆ เหล่านั้นไป

ครั้นคนสนิทของมโหสถรู้ว่า มโหสถกำลังถูกกลั่นแกล้ง
ชนิดที่แก้ตัวได้ยาก จึงรีบแอบไปบอกมโหสถ มโหสถได้ฟังแล้ว
ตั้งใจว่าจะเข้ากราบทูลความจริง แต่เพราะความกริ้ว ในเช้า
วันนั้น พระราชาจึงไม่ยอมให้มโหสถเข้าเฝ้า อีกทั้งยังทรงรับสั่ง
ให้ทหารจับตัวมโหสถไปประหารชีวิต ครั้นมโหสถรู้ว่ามหันตภัย
กำลังจะเกิดขึ้นเพราะถูกใส่ความ จึงไปบอกนางอมราและเดิน
ทางออกนอกเมืองเพื่อลี้ภัยทันที

เมื่อเสนาะกับพรรคพวกสามารถยุยงพระราชา ให้
กำจัดมโหสถออกนอกเมืองได้แล้ว ก็มักใหญ่ใฝ่สูงอยากจะได้นางอมรา
มาเป็นภรรยา คนทั้งสี่ได้ส่งช่อดอกไม้ และเครื่อง
บรรณาการไปให้นางที่บ้าน พร้อมกับนัดแนะว่า อยากรมา

มโหสถบัณฑิตตอนที่ ๑๖ (ลี้ภัยการเมือง)

๔๖๒

เยียมเยียนนางที่บ้านในเวลาเย็น นางอมราคิดว่าสามีถูกคนเหล่านี้กลั่นแกล้ง จึงคิดจะนำชื่อเสียงกลับคืนมาสู่สามี

นางให้คนในบ้านรีบช่วยกันชุดหลุมลึกท่วมหัว เทคูกับน้ำลงไปผสมกันข้างล่าง แล้วให้ปิดแผ่นกระดานที่ปากหลุมคุกเอาเสื้อปกปิดไว้อีกชั้นหนึ่ง จากนั้นได้เขียนจดหมายเชิญให้บัณฑิตทั้งสี่มาเยียมนางคนละเวลา

เย็นวันนั้น อาจารย์เสนกะได้รับคำเชิญให้มาก่อน จึงต้องตกหลุมคุกที่นางได้เตรียมไว้ เมื่อได้เวลา ปุกกุสะ กามินทะ และเทวินทะ ต่างทยอยกันมาทีละคน แต่ละคนต่างแต่งกายเต็มยศ หวังว่าจะได้นางอมรามาเป็นคู่ครอง แต่ทันทีที่อย่างเข้ามาในบ้านของนาง ก็ตกลงไปในหลุมคุกทุกคน ต้องดมกลิ่นอุจจาระปัสสาวะตลอดทั้งคืน ทำให้ไม่ได้หลับไม่ได้นอน

ครั้นรุ่งสว่าง นางได้ให้คนหย่อนเชือกลงไป เพื่อให้คนทั้งสี่ปีนขึ้นมาด้วยความทุลักทุเล จากนั้นนางอมราได้ให้คนใช้ โกงหัวคนทั้งสี่ แล้วให้นำข้าวเหนียวที่ขยำละเอียดทาไปทั่วทั้งร่างของอาจารย์ทั้งสี่ จากนั้นนำปูนปูนโรยลงให้ทั่วตัวอีกทีหนึ่ง นึกภาพดูว่า คนทั้งสี่จะมีความอัปมงคลเพียงไร นางอมราให้นำเสื้อลำแพนมาห่อหุ้มตัวและมัดด้วยเชือก จากนั้นได้นำไปถวายพระราชา

มโหสถบัณฑิตตอนที่ ๑๖ (ลี้ภัยการเมือง)

๔๖๓

พระราชารับอาจารย์ทั้งสี่เหมือนวานรเผือก จึงตรัสถามเรื่องราวที่เกิดขึ้น นางอมราได้กราบทูลความจริงทั้งหมดว่า มโหสถไม่ได้เป็นคนขโมย แต่อาจารย์ทั้งสี่นี้แหละเป็นคนขโมยของมีค่าทั้ง ๔ อย่าง แล้วให้ทาสีนาไปขายให้ที่บ้าน ซึ่งนางได้บันทึกชื่อของคนขายพร้อมทั้งวันเวลาอย่างชัดเจน แม้พระราชาก็ทรงเชื่อว่า มโหสถไม่ได้ขโมย แต่ยังคงแคลงพระทัยว่า ถ้าหากมโหสถไม่คิดเป็นกบฏ จะหลบหลีกออกนอกเมืองไปทำไม จึงรับสั่งให้ปล่อยบัณฑิตทั้งสี่เป็นอิสระ

ตั้งแต่นั้นมา บัณฑิตทั้งสี่ไม่กล้าสู้หน้านางอมราอีกต่อไป ส่วนมโหสถจะกลับเข้ามารับราชการแผ่นดินตามปกติ และฉายแสงแห่งดวงปัญญาของท่านให้เป็นที่ประจักษ์แก่ชาวเมือง ด้วยวิธีการอย่างไหน ให้ติดตามในตอนต่อไป อย่างไรก็ตาม ขอให้หมั่นสอนตัวเองให้ดี อย่าให้มีความอิจฉาริษยาเกิดขึ้นในใจ ถ้ารู้สึกว่าจะเกิดขึ้นแค่เพียงเล็กน้อย ให้รีบกำจัดออกไป ให้มีความมุทิตาขึ้นมาแทน ใครเขาได้ดีมีชื่อเสียงหรือประสบความสำเร็จ ให้แสดงความยินดีด้วยความจริงใจ เราจะรู้สึกเป็นสุขใจได้เพื่อบุคคลอื่นเพิ่มขึ้นอีกมากมาย

